

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **VIKTORIAPLAY, a. s.**, IČO 25402391, se sídlem Nitranská 1, Liberec, zastoupený Mgr. Karlem Volfem, advokátem, se sídlem Jindřicha Plachty 28, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 16. 10. 2015, č. j. MF-4269/2015/34/2901-RK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Ministr financí rozhodnutím ze dne 16. 10. 2015, č. j. MF-4269/2015/34/2901-RK, zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. MF-48958/2012/34-2 (dále též „rozhodnutí I. stupně“). Žalovaný tímto rozhodnutím dle § 43 odst. 5 písm. b) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „loterijní zákon“), a na základě přechodného ustanovení čl. II bodu 1 věty třetí zákona č. 300/2011 Sb. změnil svoje rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26451/2007, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „loterijní povolení“), takto:

- I. výrokem zrušil schválené návštěvní a reklamační řády vztahující se k jednotlivým koncovým interaktivním videoloterním terminálům (dále jen „IVT“);
- II. výrokem doplnil loterijní povolení o vedlejší ustanovení č. 32 a č. 33:
 32. *V případě, že obec, na jejímž území jsou IVT umístěna, upravuje v souladu s § 50 odst. 4 zákona nebo § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, obecně závaznou vyhláškou časové určení pro provozování loterií a jiných podobných her, je provozovatel povinen provozní dobu IVT uvést do souladu s tímto časovým určením.*
 33. *Ode dne zahájení provozování je provozovatel povinen provozovat IVT po celou dobu vymezenou v návštěvních řádech uvedených provozoven. Provozovatel je povinen zajistit umístění návštěvních řádů příslušných provozoven na viditelném a přístupném místě v dané provozovně. Provozovatel je povinen zaslat orgánům státního dozoru příslušným dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona (dále jen „orgány státního dozoru“) návštěvní řády s uvedením provozní doby provozoven, a to nejpozději 1 den před zahájením provozování loterie nebo jiné podobné hry. V případě změny provozní doby je provozovatel povinen ohlásit tuto změnu orgánu státního dozoru nejpozději 1 den před její předpokládanou účinností.*
- III. výrokem změnil loterijní povolení tak, že je podřadil pod § 2 písm. l) loterijního zákona;
- IV. výrokem konstatoval, že ostatní podmínky uvedené v loterijním povolení zůstávají zachovány.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 4. 11. 2015 u zdejšího soudu napadl žalobce nadepsané rozhodnutí ministra financí. Žalobce spatřuje nezákonnost v nesprávném právním posouzení věci. Současně se správní orgány nedostatečně vypořádaly s námitkami žalobce, a proto rozhodnutí obou stupňů považuje za nepřezkoumatelná.

Žalobce uvádí, že z dikce 6. výroku loterijního povolení je zřejmé, že žalovaný návštěvní řád nevydává, ale pouze schvaluje jeho znění v podobě předložené provozovatelem. Podle žalobce tak není legitimní, aby žalovaný rozhodl o zrušení dokumentu, který sám nevydal. Rozhodnutí I. stupně je v I. výroku v důsledku nedostatku legitimace žalovaného chybné. Žalobce shledává nezákonnost i v rozporu I. a II. výroku. Jestliže měl žalovaný v úmyslu návštěvní řády zrušit, nemohl tak učinit při současné absenci rozhodnutí, kterým by byla provozovateli uložena povinnost vydat nové návštěvní řády, případně rozhodnutí, kterým by žalovaný stávající návštěvní řády sám změnil.

Žalobce dále považuje rozhodnutí I. stupně ve II. výroku za nezákonné z důvodu jeho rozporu s principem právní jistoty. Žalovaný tímto výrokem uložil žalobci povinnosti uvést do souladu provoz IVT s obecně závaznou vyhláškou obce, aniž by však takovou povinnost jakkoli konkretizoval nebo stanovil lhůtu ke splnění takové povinnosti. Žalobce odkazuje na § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Namítá, že pokud je účastníkovi řízení ukládána povinnost, musí výrok obsahovat lhůtu ke splnění ukládané povinnosti. Povinnost žalobci nebyla vymezena dostatečně určitě, čímž právě došlo k narušení principu právní jistoty.

Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí ministra i rozhodnutí I. stupně v jejich celém rozsahu a požaduje, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 9. 12. 2015, č. j. MF-51726/2015/2902-4, žalovaný uvádí, že změnil loterijní povolení a zrušil návštěvní řády z důvodu ochrany veřejného zájmu spočívajícího v uplatnění práva obcí na samosprávu a k zajištění řádného provozu hazardních her ve smyslu § 4 odst. 2 loterijního zákona. Odkazuje přitom na četnou judikaturu Ústavního soudu k obecní

regulaci hazardních her. Změna loterijního povolení dle § 43 odst. 5 písm. b) loterijního zákona představuje podle žalovaného dostatečný způsob napravení nežádoucího stavu, a proto nebylo nutné postupovat dle § 43 odst. 1 loterijního zákona.

Žalovaný považuje ze znění I. výroku rozhodnutí I. stupně za jednoznačné, že se vztahuje na konkrétní výrok loterijního povolení, kterým byly schváleny tehdejší návštěvní řády. Obsah loterijního povolení změnil tak, že zrušil samotný akt schválení tehdejších návštěvních řádů. Výklad žalobce považuje žalovaný za účelově formalistický. Srozumitelnosti výroku svědčí i skutečnost, že žalobce v podaném rozkladu proti rozhodnutí I. stupně nesrozumitelnost I. výroku nenamítal.

Žalovaný rovněž shledal za účelový argument, že žalobci není jasné, s kterými konkrétními obecně závaznými vyhláškami má uvést své návštěvní řády do souladu. Žalovaný odkazuje na jednotlivé adresy povolených zařízení a dlouholetou podnikatelskou zkušenost žalobce. Jelikož jsou obecně závazné vyhlášky veřejně vyhlášovány a dostupné i prostřednictvím dálkového přístupu, nikdo se nemůže dovolávat jejich neznalosti.

Ohledně neurčitě stanovené lhůty k plnění povinnosti žalovaný uvádí, že žalobce musí splnit povinnost uloženou mu rozhodnutím I. stupně bezodkladně po jeho právní moci. Odkazuje přitom i na § 74 odst. 1 a 2 správního řádu.

Žalovaný také nepovažuje své rozhodnutí za nepřezkoumatelné a pro úplnost cituje závěry judikatury Ústavního soudu, že u provozovatelů IVT nelze hovořit o existenci legitimního očekávání, že jejich činnost nebude regulována prostřednictvím obecně závazných vyhlášek. Postup dle § 43 odst. 5 písm. b) loterijního zákona není protiústavní či protizákonný, protože provozovatelé si musí být vědomi skutečnosti, že vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo veřejný zájem, může být vydané povolení doplněno, nebo změněno. Ve vztahu k principu proporcionality mezi právem na podnikání provozovatelů hazardních her a právem obcí na samosprávu žalovaný odkazuje na judikaturu Ústavního soudu. Právo na podnikání je ve smyslu čl. 26 a čl. 41 odst. 1 Listiny limitováno zákony, které ho provádějí; tímto zákonem je také loterijní zákon. Možnost regulace hazardních her mají obce i na základě § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Závěrem žalovaný odkazuje na judikaturu správních soudů. Pokud mají obce možnost hazardní hry dle § 50 odst. 4 loterijního zákona na svém území zcela zakázat, nemůže být v rozporu se zákonem omezení v podobě časového určení provozní doby hazardních her.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Dne 26. 4. 2017 proběhlo u zdejšího soudu jednání, při němž obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích i argumentech.

Žaloba není důvodná.

Soud se před věcným posouzením případu zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], protože tato vada by vylučovala jejich další věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle citovaného ustanovení v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).

Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

Žalobce ve vztahu k nepřezkoumatelnosti pouze namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami. Rovněž poukazuje na to, že v rozkladu žalovanému vytýkal jednostrannost při rozhodování, která se projevila upřednostňováním práv obcí na samosprávu oproti právům žalobce.

Soud poukazuje na skutečnost, že s ohledem na zásadu dispozitivnosti soudního řízení správního není možné podle konstantní judikatury správních soudů přijmout praxi, aby žalobce vymezil předmět soudního přezkumu zcela vágními námitkami [srovnej § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Předpokladem soudního přezkumu správního rozhodnutí je formulace alespoň jednoho žalobního bodu k jednoznačnému ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány

či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, resp. jiná podání a přípisy, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen žalobní body domýšlet nebo na základě vágních odkazů argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech.

Jestliže žalobce pouze obecně namítá, že ministr nevypořádal jeho rozkladové námitky, soud obecně konstatuje, že ze str. 3 napadeného rozhodnutí je zjevné, že ministr vycházel z obsahu rozkladu a poskytl žalobci podrobnou odpověď na jeho námitky. Soud dále nalezl v rozhodnutí žalovaného i ministra srozumitelné důvody, proč správní orgány rozhodly tak, jak rozhodly. Pokud žalobce v žalobě dále pouze konstatuje, co vytýkal žalovanému v rámci svého rozkladu, nejedná se o žalobní bod, na základě kterého by měl soud napadená rozhodnutí přezkoumat. Z prostého tvrzení, že žalobce žalovanému vytýkal určité skutečnosti v rozkladu, totiž samo o sobě nevyplývá, že by žalobce tato tvrzení učinil žalobními námitkami. Jedná se tak pouze o rekapitulaci předchozího řízení. Pouze na okraj zdejší soud odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/13, č. 112/2013 Sb., podle něhož se u provozovatelů hazardních her nedá mluvit o existenci legitimního očekávání, že obce nebudou jejich činnost regulovat obecně závaznými vyhláškami.

Jelikož soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, mohl případ posoudit věcně.

Žalobce v prvním žalobním bodě namítá, že žalovaný neměl pravomoc zrušit návštěvní a reklamační řády žalobce, jak učinil v I. výroku rozhodnutí I. stupně.

Podle § 4 odst. 1 loterijního zákona *loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem.*

Podle § 4 odst. 2 loterijního zákona *povolení se vydá, jestliže provozování loterií a jiných podobných her je v souladu s jinými právními předpisy, nenarušuje veřejný pořádek a je zaručeno jejich řádné provozování včetně řádného technického vybavení.*

Podle § 43 odst. 5 písm. b) loterijního zákona *orgán, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, může již vydané povolení doplnit nebo změnit, vyžaduje-li to řádné provozování loterie nebo jiné podobné hry nebo veřejný zájem.*

Podle § 50 odst. 3 loterijního zákona *ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo v této souvislosti stanoví provozovateli, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, a k zajištění veřejného pořádku.*

Povaha návštěvního řádu není loterijním zákonem uspokojivě definována. Pouze z několika ustanovení zákona vyplývá, že je zakázáno provozovat hazardní hry mimo provozní

hodiny vymezené návštěvním řádem, který schvaluje příslušný orgán [§ 4c písm. b) loterijního zákona]. Návštěvní řád se zpravidla schvaluje stejným povolením, kterým se povoluje provoz příslušných hazardních her (§ 32 odst. 2 loterijního zákona) a změny návštěvního řádu podléhají dalšímu schválení (§ 32 odst. 4 loterijního zákona). Návštěvní řád může dále specifikovat i osoby, které nemají povolen přístup do kasina (§ 36 odst. 1 loterijního zákona). Povahu návštěvního řádu popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2007, č. j. 5 Afs 122/2007-52, č. 1502/2008 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[n]ávštěvní řád, tak jak byl schválen Ministerstvem financí, představuje vzorovou listinu pro všechny pobočky stěžovatele upravující provoz sběren stěžovatele a pravidla chování osob, které sběrnou navštívily. Podle povahy tohoto dokumentu, se jedná o interní předpis stěžovatele zavazující jednak pracovníky stěžovatele, jednak osoby, které sběrnou navštíví. Ministerstvo financí tento předpis schvaluje, resp. posuzuje, zda jeho obsah neodporuje zákonu o loteriích. Provozní doba jednotlivých sběrů není stanovena universálně pro všechny sběry. Naproti tomu herní plán upravuje pravidla hry pro kurzové sázky. Je v něm konstatován předmět úpravy návštěvního řádu a zakotvena povinnost oznamovat jeho změny. Návštěvní řád je tak samostatným dokumentem, jehož schválení je jednou z podmínek pro vydání povolení kurzových sázek. Lze souhlasit se stěžovatelem, že vynutitelnost herního plánu a návštěvního řádu není stejná, když jakékoli porušení herního plánu je možno ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) pokutovat, zatímco porušení ustanovení návštěvního řádu lze dle citovaného ustanovení sankcionovat pouze v případě, že povinnost, která byla porušena a za niž se pokuta ukládá, je současně zakotvena buď v zákoně o loteriích, případně v herním plánu či povolení Ministerstva financí“. Zdejší soud dále konstatuje, že ohledně reklamačních řádů neobsahuje loterijní zákon žádná ustanovení.

Soud na základě shora uvedeného uvádí, že návštěvní a reklamační řády jsou určitými vnitřními dokumenty provozovatelů hazardních her, které

- podléhají schválení příslušného orgánu (zde: Ministerstva financí), který tak zpravidla činí v rámci rozhodnutí, kterým hazardní hru povolil (tj. „loterijního povolení“),
- musí odpovídat podmínkám loterijního povolení, loterijnímu zákonu a jiným právním předpisům,
- a v určitých otázkách upravují detailněji než loterijní povolení provoz hazardních her.

Soud z § 43 odst. 5 písm. b) loterijního zákona shledal, že žalovanému příslušela pravomoc změnit loterijní povolení, a to i ohledně podmínek, které se týkaly schvalování uvedených řádů. Jelikož jsou ale uvedené řády vnitřními předpisy žalobce, které žalovaný toliko schvaluje, nepřisluší žalovanému pravomoc je přímo zrušit. Taková pravomoc by totiž vyžadovala výslovné zákonné zmocnění, které loterijní zákon neobsahuje.

Z I. výroku rozhodnutí I. stupně je zjevné, že žalovaný zvolil poněkud nepřesnou formulaci, že „[m]ění rozhodnutí č. j. 34/26451/2007 ze dne 31. prosince 2007, ve znění pozdějších rozhodnutí, tak že ruší schválené návštěvní a reklamační řády vztahující se k jednotlivým koncovým interaktivním videoloterním terminálům [...]“. Přesnější formulace ve smyslu § 43 odst. 5 písm. b) loterijního zákona by spočívala v tom, že by žalovaný rozhodnutím I. stupně částečně zrušil původní loterijní povolení v bodě 8, kterým schválil návštěvní řády, nebo novým rozhodnutím zrušil vydané schválení návštěvních a reklamačních řádů. V souladu se zákonem by tak bylo jen mírně odlišné znění I. výroku rozhodnutí I. stupně, že žalovaný „[...] ruší schválení návštěvních a reklamačních řádů [...]“, tedy že ruší svůj stvrzující akt, nikoli samotné dokumenty. Ačkoli v tomto detailu při formulování výroku žalovaný pochybil, soud neshledal, že by se jednalo o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a rušit rozhodnutí žalovaného jen z tohoto důvodu by bylo přepjatým formalismem.

Soud poukazuje především na skutečnost, že žalovaný v I. výroku spojil rušení návštěvních a reklamačních řádů se změnou loterijního povolení. Pokud loterijním povolením byly tyto řády původně schváleny, je z účelu změny v I. výroku zjevné, že žalovaný chtěl toliko zajistit, aby žalobce vydal nové návštěvní a reklamační řády, které by odpovídaly podmínkám modifikovaného loterijního povolení. Úmyslem žalovaného tak nebylo přímo rušit uvedené řády, ale pouze změnit loterijní povolení v části týkající se jejich schválení a jejich schválení „odejmout“.

Nehledě na znění I. výroku rozhodnutí I. stupně soud dále poukazuje na skutečnost, že po vydání rozhodnutí I. stupně, které upravilo podmínky stanovené v loterijním povolení, vznikla žalobci stejně povinnost aktualizovat své návštěvní a reklamační řády tak, aby odpovídaly ve smyslu § 4 odst. 1 a § 50 odst. 3 loterijního zákona aktualizovaným podmínkám loterijního povolení. Jak v případě, kdy žalovaný řády zrušil, tak v případě, kdy by žalovaný zrušil toliko schválení řádů (a dokonce i v případě, že by žalovaný neučinil přímo ve vztahu k návštěvním a reklamačním řádům ničeho), musel by být následný postup žalobce vždy stejný. Žalobce by byl povinen aktualizovat reklamační a návštěvní řád a předložit jej ke schválení žalovanému. Vzhledem k tomu, že popsané varianty přinášejí shodný následek a fakticky zasahují ve zcela shodné míře do hmotných práv žalobce, soud dospěl k výše uvedenému závěru, že částečně chybná formulace výroku se nemohla projevit v právní sféře žalobce. Jinými slovy, se změnou loterijního povolení žalobci vznikla povinnost tak jako tak vydané řády upravit, aby byly v souladu s jeho aktualizovaným zněním.

Soud dále doplňuje, že hazardní hry je možné dle § 4 odst. 1 loterijního zákona provozovat pouze na základě loterijního povolení, přičemž vydání takového povolení musí být dle § 4 odst. 2 loterijního zákona zejména v souladu s právními předpisy. Vydání loterijního povolení dle § 50 odst. 3 loterijního zákona je dále spojeno s vymezením podmínek, za nichž je možné hazardní hry provozovat. Primárním pramenem individualizovaných práv a povinností provozovatele hazardních her je proto samo loterijní povolení. Jeho případné změny dle § 43 odst. 5 písm. b) loterijního zákona se nutně projevují i v souvisejících dokumentech, které jsou loterijním povolením schvalovány nebo vydávány na jeho základě. Soud tak dospěl k závěru, že i kdyby neexistoval I. výrok rozhodnutí I. stupně, žalobce by byl přesto povinen aktualizovat své návštěvní a reklamační řády na základě upraveného loterijního povolení, aby je mohl předložit k opětovnému schválení. Soud ze všech popsaných důvodů neshledal námitku důvodnou.

Žalobce v druhém žalobním bodu namítá, že žalovaný II. výrokem rozhodnutí I. stupně uložil žalobci povinnost uvést do souladu provoz IVT s případnými obecně závaznými vyhláškami, aniž by však takovou povinnost konkretizoval. Není tak jasné, o jaké obecně závazné vyhlášky se jedná a v jaké lhůtě je nutné stanovenou povinnost splnit.

Soud uvádí, že obecně závazné vyhlášky jsou normativní právní akty, které reprezentují pravomoc obcí k originární tvorbě právních předpisů v obvodu jejich působnosti. Účinky obecně závazných vyhlášek nastupují vůči všem subjektům (*erga omnes*) na území dané obce ve chvíli, kdy obecně závazná vyhláška nabude účinnosti. Ačkoli obecně závazná vyhláška je limitována zákony, s nimiž nesmí být v rozporu, je nositelem právních norem, tedy bezprostředně závazných pravidel chování, jako kterýkoli jiný právní předpis.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný mu nestanovil žádné časové určení pro úpravu provozu IVT, je zjevné, že takové časové (ale i věcné, místní a osobní) určení vymezí právě

příslušná obecně závazná vyhláška obce. Žalobce se bude muset s ohledem na zásadu *neznalost práva neomlouvá* (*ignorantia iuris non excusat*) sám dobrat toho, jaká práva a povinnosti mu z loterijního povolení ve spojení s příslušnou obecně závaznou vyhláškou regulující hazardní hry vyplývají. Povinností každého subjektu je znát právní předpisy, které se dotýkají jeho činnosti. Je přitom absurdní domněnka žalobce, že by mu v rámci principu právní jistoty měl žalovaný shromáždit data ohledně časové působnosti jednotlivých obecně závazných vyhlášek. Obecně závazné vyhlášky obcí jsou veřejně přístupné a administrativní náročnost zjišťování jejich obsahu není relevantním důvodem pro to, aby žalobce přenášel svoji povinnost znát právní předpisy na kohokoli jiného, např. na žalovaného.

Soud nadto poukazuje na skutečnost, že je pouze na obci jako originárním normotvůrci, kdy a v jakém znění vydá obecně závaznou vyhlášku regulující hazardní hry. I existující obecně závazné vyhlášky přitom procházejí dynamickým vývojem, pročez je vždy nutné vycházet z aktuálního stavu komunální regulace hazardních her v konkrétní obci. Jmenovitý výčet obecně závazných vyhlášek by postrádal v rozhodnutí I. stupně jakýkoli smysl. Ze stejného důvodu není možné ani předem stanovit lhůtu pro plnění povinnosti – povinnost jednoduše vzniká až ve chvíli účinnosti obecně závazné vyhlášky. Nadto výrok rozhodnutí odkazující na povinnosti stanovené obecně závaznou vyhláškou je vlastně nadbytečný (avšak *superfluum non nocet*), neboť tyto povinnosti jsou závazné bez ohledu na jejich potvrzení rozhodnutím žalovaného, a to právě z povahy obecně závazné vyhlášky obce jakožto právního předpisu, tedy materializovaného nositele právních norem – právně závazných pravidel chování.

Soud odmítá žalobcův účelový názor, že mu v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu byly stanoveny povinnosti nejasně. Je zcela zjevné, že závaznými jsou pro žalobce v tom kterém území obce všechny účinné právní předpisy (zejména loterijní zákon, obecně závazné vyhlášky obcí regulující hazardní hry a i jiné související předpisy) a dále i loterijní povolení ve znění pozdějších úprav, kterým byl žalobci provoz příslušné hazardní hry povolen.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.